

Prisiminimai Apie Ateitį

- Laikas – mįslingiausias iš mums žinomų matavimų, - karišku žingsniu vaikštinėdamas

priešais klasę dėstė fizikos mokytojas Jonaitis. Klausiausi jo ausis ištempęs – mokytojo nemėgau, jis manęs - irgi, bet kartais atrodydavo, jog dalykai, apie kuriuos Jonaitis kalbėdavo, būdavo skirti asmeniškai man.

- Tris erdvės matavimus – aukštį, plotį ir gylį – mes suvokiame beveik tiesiogiai, apdoroję

Informaciją, priimamą jutiminius organais, - tęsė mokytojas. Jo nepriekaištingai tvarkingas, vienatonis juodas garderobas bei griežta veido išraiška puikiai derėjo prie kariškos laikysenos, - deja, laikas – visiška paslaptis. Mūsų protai jo nefiksuoja; vienintelis dalykas, ką suvokiame yra pokyčiai, paremti atmintimi. Visgi kyla klausimas – jei žmonių suvokimas aprėptų ne tik praeitį, bet ir ateitį, kaip pasikeistų mūsų atminties mechanizmas? Kaip tuomet suvoktume pasaulį bei vadinamąjį laiko „tėkmę“?

Parimęs ant savo suolo krašto šyptelėjau – o, kad jis žinotų... Užsimerkiau, sutelkiau mintis.

Klasės šurmulytės aplink mane ėmė lieti į vientisą, duslų ūžimą. Jaučiau, kaip laikas...

raukšlėjasi. Nerandu tikslesnio žodžio tam apibūdinti. Nusprendęs, kad pakankamai pasistūmėjau į priekį, atsimerkiau. Tiksliau, „atsimerkė“ mano protas. Kūnas nuo mano valios nebepriklausė.

Akies krašteliu dirstelėjau į laikrodį – 10:07. Peršokau laiku į ateitį penkiomis minutėmis.

Ateityje išsilaikysiu neilgai, daugiausiai – tuziną sekundžių. Reik viską stebėti nuodugniai.

Marija iš nuobodulio žaidžia su savo plaukais, Zigmantas po suolu slapta daro biologijos

namų darbus... Jonaitis kažko klausinėja. Kvantinės mechanikos apibrėžimo. O, Dieve

šventas. Kodėl užsirašiau į šitą sustiprintą fizikos klasę? Žiū, nieks negali tiksliai atsakyti, tad

jis paklausia manęs. Lyg iš šalies stebiu, kaip nesugebu atsakyti. kažkas klasėje mane nušvilpia – visad smagu, kai dešimtukininkas susimauna. Trys... Du... Vienas. Laikas susiraukšlėje, mano protas nuspiriamas atgal į dabartį.

10:02. Apsčiai laiko pasiruošti. Išsitraukiu iš kuprinės vadovėlį ir pradėdau jį tingiai sklaidyti iškodamas skyriaus apie kvantinę mechaniką. Sugebėjimas protu šokinėti laiku į ateitį – žvėriškai šauni galia. Gaila, jog neįsivaizduoju, kaip ji veikia. Kelias pirmas trimestro savaites negalėjau atsistebėti. Praėjus šokui po pirmosios kelionės mėginau naudotis galia kelionėms į praeitį, išsiaiškinti jos veikimą. Viskas bergždžiai. Nežinau, kaip ir kodėl ją įgyjau; žinau tik tai, jog šios galios dėka mano pastarųjų dviejų mėnesių pažymiai pakilo maždaug šešiais balais. Nėra ko skūstis.

Marija pradėjo žaisti su savo plaukais. Dirstelėjau į laikrodį – 10:07. Jonaitis pradėjo klausinėti apie kvantinę mechaniką. Niekam dorai neatsakius kilstelėjau ranką ir išpyškinau tikslų apibrėžimą. Mokytojas piktokai purkštelėjo man pagyrimą – ir ko jis taip manęs nemėgsta?

Pamokai besitęsiant ruošiausi savo trumpai prezentacijai tuo pačiu metu vis šoktelėdamas laiku į priekį ir užsitikrindamas, jog nesulauksiu jokių siurprizų. 10:25. Po penkių minučių reikės daryt pristatymą apie kurmio urvų teoriją. Kodėl gi nežvilgtelėjus, kaip man seksis? Užmerkiau akis, susikaupiau. Laikas ėmė raukšlėtis.

Atsimerkęs kurį laiką maniau, kad akys mane apgauna – pokytis buvo pernelyg didelis. Mano panikuojantis ateities *aš* netekęs žado stovėjo klasės priekyje, o aplinkui virė tikras chaosas. Kabinetas skendėjo liepsnose, klasiokai dūsdami daužė duris, kurios, velnias žino kodėl buvo užsitrenkusios. Jonaitis trūkčiojo savo paties kraujo baloje – mokytoją prie žemės prispaudė didžiulis nuo lubų atitrūkęs betono blokas. Visu garsu kaukė gaisro sirena, o klasės gale, netoli šipuliais pavirtusio mano suolo stovėjo... kažkas. Tai buvo žmogus, bet nesugebėjau į jį tiesiai žiūrėti – sukosi galva, darėsi silpna. Jaučiausi, lyg stebėčiau kažką, ko ten nieku gyvu

negalėtų būti. Nugriaudėjo trenksmas – nuo karščio sprogo langai, o vidun įsiveržęs oro gūsis liepsnojantį kabinetą pavertė pačiu tikriausiu pragaru. Laikas aplink mane pradėjo raukšlėtis – suvokiau vėl atsidūręs dabarties kūne.

10:25. Ramiausias, paprasčiausias trečiadienio rytas. Eina viskas velniop. Kai įgyjau savo galią, tokiems dalykams tikrai nepasirašiau! Galvok, Algi, galvok. Iki šiol nė viena ateities vizija nemelavo. Kita vertus, jei greitai sukiesi, visad gali laiko tėkmę pakreipti tau reikiama linkme. Turi maždaug penkias minutes. Po jų įvyks kažkas katastrofiško. Tiek laiko turėtų pakakti, kad išgelbėtum save, mokytoją ir klasės draugus. Bet turi veikti dabar!

Gaisrinė. Žinoma, gaisrinė! Jei iškviesčiau gaisrininkus iš anksto, jie spėtų atvažiuoti prieš visiems žūstant liepsnose. Išsitraukiau telefoną, jau buvau bepradedęs rinkti greitąjį numerį-pala. Reik būti atsargiam. Šį bei tą jau pakeičiau – pažiūrėkim, kaip toks scenarijus vystysis netolimoje ateityje. Nusikelkim kelias minutes pirmyn.

Kai atsimerkiau laikrodis rodė 10:28. Telefonas buvo iškritęs man iš rankos – ją pagriebęs laikė įsiutęs Jonaitis. Jokie pasiaiškinimai nepadėjo – mokytojas išvarė mane iš klasės.

Bėgdamas tuščiais mokyklos koridoriais surinkau numerį, iškviečiau gaisrinę. Pasiekęs kiemą uždusęs sustojau. Nagi. Nagi! Fizikos kabinete nugriaudėjo sprogimas – be galo keistas, cypiantis sprogimas. Pradėjo kaukti gaisro sirena, pro langus stebėjau, kaip kabinetą apima liepsnos. Suvokiau, jog gaisrinė nespės atvažiuoti – ir tučtuojau buvau nusviestas atgal į savo kūną.

10:26. Laikrodis tiksi. Tuoju bus metas mano prezentacijai. Turiu kažką daryti. O jei tiesiog likčiau savo suole? Pasakyčiau, jog nesu pasiruošęs? Gaučiau vieneta, bet galbūt pavyktų sustabdyti sprogimą... Sprendžiant pagal pirmą viziją jo epicentras bus ties mano suolu.

Klausimas tik, kas buvo ta keistoji figūra... Na, pamėginkim. Su ta mintimi užsimerkiau.

Atsimerkęs spėjau pamatyti kaip visas pasaulis sukasi vilkeliu. Sprogimo bangos pagautas mano kūnas tėsėsi į sieną. Gulėdamas lyg per rūką stebėjau kaip Zigmantas bėga prie durų,

paslysta, griūna ir jas užtrenkia... Tai štai kaip visi tampa įkalinti viduje, aišku... Liepsnos ima plisti po visą klasę, dūmai, panika triukšmas... O ties šipuliais pavirtusio mano suolo lyg iš niekur atsiradusi stovi ir į mane spokso juoda, kariška uniforma apsirėdžiusi figūra. Jos veidas... veidas... Nespėjus suvokti į ką iš tiesų žiūriu, sprogs ta langai. Didžiulė stiklo šukė perveria paslaptingosios figūros gerklę. Ji suklumpa tiesdama man ranką – o aš grįžtu laiku atgalios.

10:27. Jonaitis baigė dėstyti, pradėjo kalbėti apie prezentacijas. Ta figūra – ji tiesė man ranką, norėjo kažką pasakyti. Galbūt galėjo man padėti? Reik šia nauja informacija pasinaudoti.

Užsimerkiu – metas grįžt pragaran.

Sprogimo nutėkštą į klasės kampą šiaip ne taip atsistojau. Stebėjau, kaip prisivirduliuavau prie paslaptingojo kareivio ir patraukiau jį šonan. Sprogus langams jokia šukė šįsyk jo nepervėrė.

Užuot susmukęs negyvas jis ištiesė man ranką – joje žybsėjo kažkoks futuristiškas prietaisas.

- Sveikas, Algi, - sušnabždėjo kareivis, - malonu vėl susitikti, kad ir tomis pačiomis, nemaloniomis aplinkybėmis. Nesijaudink dėl gaisro. Nesvarbu, kiek kartų mes čia jau mirėme – svarbiausia, kad išgyventumėm bent vieną. Kiekvienas veiksnys turi begalybę pasėkmių, kiekviena skirtinga pasėkmė sukuria savo pasaulį... Mums užtenka vieno. Tik vieno. Du mėnesiai. Tiek tau turi pakakti. Esu tikras.

Tai pasakęs nepažįstamasis dūrė prietaisu man į ranką. Prieš protui grįžtant į dabartinį kūną spėjau suvokti, kodėl mano sąmonė nepajėgė apdoroti iš niekur atsiradusios figūros veido.

Tai juk buvo mokytojas Jonaitis.

10:28. Pagaliau viską supratau. Ne tik tai, ką man reikia daryti, bet ir kaip įgyjau savo galią – jei ją išvis taip galima pavadinti... Pakilau iš savo suolo, kostelėjau. Pasiūliau pristatyti savo prezentaciją lauke – pavasario oras labai gražus, kodėl tu nepasinaudojusi? Mokytojas kiek papurkštavęs sutiko, klasiškai klegėdami patraukė iš kabineto. Tuo metu išsitraukęs telefoną surinkau gaisrinės numerį. Vienintelis klasėje likęs mokytojas piktokai pareikalavo, jog

paaiškinčiau, kam skambinu – bet man nieko nespėjus atsakyti nugriaudėjo sprogimas. Ties mano suolu suraibuliavo oras, lyg iš niekur atsirado karine uniforma apsivilkęs tas pats mokytojas Jonaitis. Užkavė gaisro aliarmas, o nuo sproginimo smūgio atitrūkęs lubų betono blokas užkrito ir pritrėškė Jonaičio antrininką. Kareivis iš ateities smagių žingsniu priėjęs prie manęs draugiškai paspaudė ranką:

- Žinojau, kad tau pavyks, Algi. Dėkui – išgelbėjai gyvybę man ir visiems tiems nelaimėliams. Na, bent jau šioje laiko linijoje. Apie kitas geriau negalvok.

- Taigi, jokios galios šokinėti laiku į ateitį aš neturėjau? – atsidusau aš.

- Ne, - papurtė galvą Jonaitis, - kai mane pasiuntė čia... Na, pats matei, kokios gali būti pasėkmės mažiūčiui

erdvėlaikio kurmiaurviu praeitin pasiuntus fizinį kūną. Visgi tiesiog žūti čia ir dabar negalėjau – patikėk, jie nebūtų manęs atgabėję, jei reikalas nebūtų buvęs išties rimtas. Puiku, kad po ranka pasipainiojai tu – pasiūsti laiku atgal žmogaus sąmone yra kur kas paprasčiau, nei fizinį pavidalą, - sulig tais žodžiais kareivis šyptelėjęs man parodė rankoje laikytą futuristinį prietaisą, - Tai, ką laikei savo kelionėmis laiku, Algi, tebuvo prisiminimai apie ateitį. Daugelį jos versijų. Jėzau, jau pats nebepamenu, kiek kartų visa tai darėme...

Liepsnoms laižant lubas Jonaitis patraukė link klasės durų. Aš pasileidau iš paskos:

- Palaukit! Man reikia atsakymų – jei jus kažkas pasiuntė iš ateities, kodėl nepadarė to paties, ką jūs padarėte

man? Ir kaip galite egzistuoti vienu metu dviejose vietose? – mostelėjau ranka į betono prispaustą jo antrininką.

- Mano sąmonės į praeities kūną pasiūst atgal nebuvo galima, nes aš dar nesu gimęs, - šyptelėjo mokytojas,

- nebūsiu gimęs gerą pusę šimto metų. Visgi procesai, privesią prie įvykių, kuriems turiu užkirsti kelią, prasidėjo dabar.

- Kokie procesai?

- Na, žinai, branduolinis holokaustas ir panašiai, nieko ypatingo, - nutęsė kareivis, - O kalbant apie tavo antrąjį klausimą... Laikas – mįslingiausias iš mums žinomų keturių matavimų. Tris erdvės matavimus – aukštį, plotį ir gylį – mes suvokiame beveik tiesiogiai, apdorojė informaciją priimamą jutiminiais organais. Deja, laikas – visiška paslaptis. Mūsų protai jo nefiksuoja; vienintelis dalykas, ką suvokiame yra pokyčiai, paremti atmintimi. Visgi kyla klausimas – jei žmonių suvokimas aprėptų ne tik praeitį, bet ir ateitį, kaip pasikeistų mūsų atminties mechanizmas? Kaip tuomet suvoktume pasaulį bei vadinamąjį laiką „tėkmę“? Iki greito, Algi. Spėju, tavo pagalbos man dar prireiks ne kartą, - Jonaitis pamerkė man akimi ir patraukia iš klasės. Pavymui dar mestelėjo:

- Visai žavi mokykla. Galbūt verta čia įsidarbinti; fizikos mokytojas - nebloga priedanga keliautojui laiku.

Aplinkui siautėjant liepsnoms į kabinetą įsiveržė gaisrininkai. Prieš jiems mane jėga ištempiant laukan spėjau dirstelėti į betono prislėgtą Jonaičio kūną – ten visai ne mokytojas Jonaitis. Betono prispausta gulėjo mano senoji fizikos mokytoja Aldona. Suprantama, kodėl ji manęs taip nemėgo – pastaruosius kelis mėnesius į ją kreipdavausi „tamsta mokytojau“, tad vargšė tikriausiai manė, jog tyčiojuosi iš jos vyriško sudėjimo. Bet... kodėl Aldonos ir Jonaičio veidai man painiojosi? Kaip aš galėjau nuspėti, kad kareivis iš ateities taps mokytoju šioje mokykloje jei jis pats tai ką tik sugalvojo?

„Iki greito, Algi“, pasakė jis. Prisiminimai apie ateitį. Na ir niekšelis. Jei jam taip reikia pagalbos, galėtų ir algą man pradėt mokėt. Sulig tais žodžiais visi garsai susiliejo į vientisą ūžesį, o laikas ėmė raukšlėtis.